Mollie was op 't punt in tranen uit te barsten. Haar broer besloot dadelijk om de zaken minder erg te doen lijken dan ze waren, want anders zou ze nog meer over hem tobben.

„Hoor eens," zei hij, haar onderzoekenden blik zonder aarzelen opvangend. „Juffrouw Beale heeft bespottelijke ideeën in dat mooie hoofdje van jou doen opkomen. Apropos, is dat de laatste mode in hoeden? Hij staat je uitstekend."

Mevrouw Paxton lachte even, hoewel haar oogen verdacht glinsterden.

„Je kunt me heusch niet met een kluitje in 't riet sturen, Frank, dus probeer 't maar niet," zei ze. „Wat heb jij met die ellendige zaak te maken. Waarom ben je aldoor in de weer met detectives? Waarom ben je gisteren opeens hals over kop naar Eastbourne gegaan? Wanneer heb je mijnheer Forbes leeren kennen? Heb je zijn dochter al eens ontmoet?"

Theydon kende wel zóóveel van 't vrouwelijk karakter, dat hij begreep dat hij veilig de laatste vraag het eerst kon beantwoorden.

„Ja," zei hij. „Ik heb Juffrouw Forbes nog al heel veel gesproken den laatsten tijd. Heb jij haar wel eens ontmoet?"

„Ze was verleden jaar op 't concours hippique met Lady de Winton. Ze ziet er vreeselijk aardig uit, en zal zeker wel millioenen bezitten. Iemand zei, dat de jonge de Winton gewoon doodelijk van haar was, maar hij ziet er zóó vervelend en saai uit, dat 't haast niet in te denken is, dat die twee samen zullen trouwen. Natuurlijk heeft hij wel een titel, maar toch is een titel ook niet alles."

De jonge de Winton! Theydon had tot nog toe niet eens geweten, dat er een huwbare afstammeling van die adellijke familie bestond.

„Die vent heeft tenminste de laatste dagen niets van zich laten merken," maar zijn stem klonk niet zoo nonchalant als de bedoeling geweest was, zoodat Mevrouw Paxton snel opkeek.

„Misschien was 't maar een praatje," zei ze. „Is 't een aardig meisje om mee te praten? Ze leek me erg geanimeerd."

„Geanimeerd" — en dat in gezelschap van dien onnoozelen sukkel de Winton! Theydon dreef een bittere gedachte weg, toen hij rustig antwoordde:

„'t Kan wel niet anders of ze moet zeer intelligent zijn.

„Haar vader en moeder zijn alleraardigste menschen. Ik ben bij Mijnheer Forbes geintroduceerd omdat ik voor een tijdschrift een artikel moet schrijven over zijn belangstelling in de luchtvaart. Zoo zie je al weer, dat kleine oorzaken groote gevolgen kunnen hebben. Mijnheer Forbes en ik moeten zooveel samen afpraten in de volgende twee dagen, dat ik bij hem ga logeeren. Ik kwam thuis om mijn valies te pakken. Als je nu even stil bent en luistert terwijl ik telefoneer, zal je er alles van hooren."

Hij had de woorden nog niet uitgesproken of hij had ze wel weer terug willen nemen. Het zou niet gemakkelijk zijn om over Furneaux' plannen met iemand in Fortescue Square te spreken, zonder dat zijn zuster achter 't geheim kwam, dat hij daar ging logeeren voor zijn eigen veiligheid.

Maar in mevrouw Paxton's oogen was een blik van nieuwe belangstelling gekomen.

„Ik had er geen idee van, dat je zoo intiem met de familie was," riep zij uit. „Zeg me niet, Frank, dat je zóó hoog gaat vliegen, dat je erover denkt met dochters van millionnairs te trouwen."

„Nu scheld je me uit voor een Mormoon," grinnikte Theydon.

„Je weet wel, wat ik bedoel. Dat meisje Forbes — apropos, hoe heet ze van haar voornaam?"

„Laat me eens bedenken. Ik geloof, dat ik hem wel gehoord heb. Doris, of is 't Phyllis? O, neen, nu herinner ik 't me — Evelijn."

„O, als je dat nog niet eens precies weet, zal ik er wel in moeten berusten een ouwen jongeheer tot broer te krijgen."

Hij schudde 't hoofd tegen haar.

„Och, jullie vrouwen," zei hij. „Ik heb jou altijd voor verstandig gehouden, Mollie! Hoe zou ik er in vredesnaam maar aan kunnen denken om met de eenige dochter van een man met de positie van Forbes te trouwen?"

„Dat hangt er maar van af," was het onlogische maar verpletterende antwoord. „Er zijn massa's dochters van millionnairs, die ik niet goed genoeg voor mijn broer vind. En, laat me je dit vertellen: de familie gaat vooruit. Iemand heeft me laatst verteld, dat George 't volgend jaar in den adelstand zal worden verheven." Het was geen nieuws voor Theydon, te hooren, dat zijn zwager hoog aangeschreven stond bij de Regeering, want Paxton was benoemd in twee Koninklijke commissies in verband met de mijnen, maar hij deed erg verbaasd en ongeloovig, om daardoor aan haar vragen te ontkomen.

„Lieve Hemel!" grijnsde hij.

Hij vergiste zich leelijk. Zijn zuster keek hem verwonderd aan.

„Je bent vandaag je zelf niet, Frank," zei ze weifelend. „Je speelt comedie. Voor wie zijn genoegen? Zeker niet voor 't mijne."

„Als de aanstaande barones mij excuseeren wil, ga ik nu even telefoneeren," weerlegde hij.

Alles, zelfs een verward gesprek met iemand van de familie Forbes, was beter dan de onderzoekende blik van die heldere bruine oogen. Hij liet de deur open, zoodat zijn zuster kon hooren wat hij zei, en belde Fortescue Square no. 11 op.

De huisknecht kwam aan de telefoon.

„Ben jij daar, Tomlinson?" zei Theydon. „Wil je aan mijnheer Forbes vragen, of 't goed is, dat ik tegen de thee kom? Als 't beter schikt, dat ik later kom, heb ik een massa te doen, en kan die paar uur gemakkelijk met iets anders zoekbrengen."

„Ik weet heusch niet, wat ik zeggen moet, mijnheer," was 't verbazingwekkend antwoord. „Er is op mevrouw Forbes geschoten . . . ."

„Goede God!"

„Ja, mijnheer. Zij keek alleen maar uit het raam van den salon, toen er plotseling iemand op haar schoot vanuit een voorbijgaanden auto."

„Ze is toch niet dood?"

„Neen mijnheer, zóó erg is 't nog niet. De kogel heeft haar linkerschouder geraakt. Een paar centimeters lager, en hij zou haar hart doorboord hebben. De dokters zijn nu juist bij haar. Ik . . . . . ."

Er was een onderbreking op de lijn, en de stem van den huisknecht hield op. Theydon, wien het nu niets meer kon schelen, wat zijn zuster er wel van kon denken, wilde juist gaan razen tegen de telefoon-juffrouw, omdat zij de aansluiting afgebroken had. Hij had willen zeggen, dat hij er niet over dacht onder zulke vreeselijke omstandigheden zijn aanwezigheid op te dringen, toen hem plotseling een kalme, bijna scherpe vraag bereikte.

„Jij daar, Theydon."

„Ja," zei hij. Het was Forbes.

„Ik liep juist door de gang, en dacht wel dat jij het was. Kom zoo gauw je maar kunt. Je bent hartelijk welkom. Als we belegerd worden, heb ik iemand noodig, die niet bang is om te schieten. De politieagenten zijn te voorzichtig. Zij zagen den een of anderen vervloekten Mongool uit het raampje van een dichten wagen kijken, en hadden hem of dood kunnen schieten, of een kogel zoo dicht bij hem kunnen doen neerkomen, dat hij zijn doel gemist zou hebben. Mijn vrouw is nu slechts door de Voorzienigheid aan den dood ontkomen. Zij boog even naar voren, juist op 't oogenblik dat de aanvaller schoot, en de kogel heeft haar alleen maar aan haar schouder gewond. Hierna zal ik mezelf en mijn familie wel verdedigen, maar ik heb minstens nog één man noodig, dien ik kan vertrouwen. Wil je komen?"

„Ik zal over twintig minuten bij U zijn."

Hij hoorde, hoe de haak weer op zijn plaats werd gelegd aan het andere einde van de lijn. Het scheen hem toe of hij uit dit geluid kon afleiden, dat Forbes een nieuw besluit had genomen. Hij was tot den aanval gereed, en wat de rechtbank ook later van hem zeggen mocht, hij zou alles wagen om zijn geliefde vrouw en dochter te beschermen.

Hierna aarzelde Theydon niet langer.

„Bates," riep hij uit. „Stop alles, wat ik noodig heb voor een paar dagen, die ik bij mijnheer Forbes ga logeeren, in een tasch. Als ik weg ben, moet je je eigen koffer pakken en een week vacantie nemen. Ga overal naar toe, waar je wilt, maar buiten Londen en dadelijk. Zend me je adres naar 't huis van mijnheer Forbes, en ik zal je wel laten weten wanneer ik je weer noodig heb."

„Als 't op vechten aankomt met die kerels . . . . ."

Bates was van plan een oorlogsverklaring te doen, maar zijn heer viel hem in de rede.

„Ik wou, dat je mijn bevelen stipt opvolgde," zei hij. Bates werd direct weer de goedgedresseerde huisknecht.

„Ja, mijnheer," zei hij. „Uw valies zal in tien minuten klaar zijn. Een half uur daarna zullen mijn vrouw en ik naar mijn neef in Hampshire vertrekken."

Theydon keerde terug naar de zitkamer. Zijn zuster zag wit van angst, maar hij kon zich nu niet langer beheerschen.

„Mollie," zei hij, zijn handen op haar schouders leggend, „ik houd erg veel van je, maar er is een vrouw op de wereld, die mij nog dierbaarder is. Zij is in gevaar. Als iemand dat van jou tegen je man zei, wat zou hij dan doen?"

Zij kuste hem met bevende lippen. „Hij zou net doen wat jij nu doen gaat," zei zij. „Maar kan je me niet vertrouwen? Ik kan je niet helpen, maar ik kan voor je bidden."

„Nu dan, zus, ik zal je alles eerlijk vertellen. Er is een soort veete tusschen mijnheer Forbes en een partij in China. Hij heeft de hervormers financieel gesteund, en de volgelingen van de omvèrgeworpen dynastie trachten nu hem met geweld te dwingen hun een lijst te geven van de voornaamste leiders van de revolutie. Als hij toegeeft, zullen er zoowat honderd op den voorgrond tredende menschen in China, menschen, die alleen maar bedacht zijn op de welvaart en den vooruitgang van hun land, onmeedoogend vermoord worden. Als hij blijft weigeren, staat zijn eigen leven en dat van zijn vrouw en dochter op 't spel. Die ellendelingen hebben mevrouw Lester vlak bij deze kamer vermoord. Zij hebben haar man zes maanden geleden vermoord. Zij hebben gisteren getracht Evelijn Forbes te ontvoeren, en zijn er eenigen tijd in geslaagd haar moeder weg te voeren, met het plan haar, of hen allebei, dood te martelen. De Hemel sta mij bij — ik houd van Evelijn Forbes en ik zou mijn leven willen geven om haar te verdedigen. Als er soms iets met mij gebeurt, en zij blijft gespaard, wil je haar dat dan vertellen?"

„We moeten niet aan den dood denken, maar aan het leven," was het moedige antwoord. „Kan ik niet iets doen? Zou George kunnen helpen, als hij hier was?"

„Neen, Mollie. Misschien overdrijf ik de zaak, hoewel alles wat er van de week is gebeurd, vreemd genoeg is. Ik ga er zelfs bij mijnheer Forbes op aandringen, dat de pers de feiten aan 't licht moet brengen. Londen zou opgeschrikt worden, en alle burgers zouden spoedig de aanwezigheid van Chineezen of Japanneezen in het West End kunnen rapporteeren. Er zouden enkele onschuldige Oosterlingen onder moeten lijden, maar de politie zou tenminste die vervloekte bende te pakken kunnen krijgen, die deze laatste misdaad bedreven heeft. Verbeeld je toch, dat zoo'n koelbloedige schurk op een lieve vrouw als mevrouw Forbes heeft durven schieten!"

„Maar de politie kan haar toch zeker wel beschermen?"

„Dat is juist 't gekke van de zaak. Je hebt natuurlijk niet gehoord, wat mijnheer Forbes gezegd heeft.

„De gewapende detectives, die op wacht stonden in zijn huis, hebben nota bene den Chinees gezien, die geschoten heeft, terwijl hij uit 't raampje van een dichten auto leunde. Maar ze kunnen maar niet vuren op iederen voorbijganger, die een Aziatisch uiterlijk heeft. Wat zij echter niet durven doen, zullen hij en ik met genoegen beproeven. Bates!"

„Ja, mijnheer," klonk het uit de slaapkamer.

„Als je toch twee tasschen pakt, stop dan dat pistool en een doos patronen in de kleinste."

„Ja, mijnheer."

Mevrouw Paxton hield zich goed.

„Ik denk, dat je gelijk hebt, Frank," zei ze rustig. „Ik kan niet gelooven, dat een rechtbank in Engeland iemand zou veroordeelen, omdat hij 't leven van zijn vrouw en dochter verdedigd heeft, of jou, omdat je hem geholpen hebt."

(Wordt vervolgd).

DE STALEN HELMEN IN ONS LEGER.

Een onzer fotografen zendt ons bovenstaande foto van een afdeeling infanterie, die uitrukt met de pas in ons leger ingevoerde stalen helmen. Wij vonden deze foto interessant genoeg om ze onzen lezers voor te leggen, doch wij herinneren er aan, dat wij reeds in het nummer van 26 Juli 1916 het eerst deze helmen afbeeldden, en dat onze militaire medewerker daarbij een interessant artikel schreef over het practische nut dezer hoofdbedekking. Het model is nu eenigszins veranderd.